

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 432.

Anden Sæssion.

111te Møde.

Tredagen den 14de Marts.

(Forts.)

Scherning (forts.): Man har ogsaa tidligere krævet meget bedre Vidnesbyrd af de Mænd, der bleve ansatte som Underofficerer i Garden, end af de Mænd, der bleve ansatte som Underofficerer i Linien. Naar man siger: ja, I ville komme til at indrette Systemet efter Hensyn til, hvad der gives i virkelige Gjenstande; Uniformerne ere ikke bestemte efter en Mands Stilling, de ere bestemte efter den Fjrdring, som Staten gjør til en vis Paaklædning, og de ere af forskjelligt Værd, og derfor I nu anslaae dem forskjelligt, saa komme I ogsaa til at pensionere forskjelligt, saa siger jeg: det er sandt, men det Usande eller det Feilagtige, det er, at man her kommer til at beregne et Slags Naturalgjenstande, som leveres, fordi Manden skal bruge dem, som Gjenstande for Pensjonsberettigelse. Derfor man finder, at det, man kommer til at give Manden, naar man kun beregner Pensionen efter hans Gage og ikke regner disse Gjenstande med, er for ringe, saa behøver man jo kun at sætte Pensionen i et høiere Forhold til Gagen. Man maa derhos erindre, at en Mand i Underclasserne, hvem man giver en vis tarvelig Betaling til hans nødvendige Livsophold og ved Siden deraf Klæder og Huus, ham kan man ikke, naar han ikke kan erhverve mere, give synderligt mindre, naar han skal kunne leve, end den hele tarvelige Løn, som han hidtil har havt. Man har jo ikke givet ham denne Løn, forat han kan leve standsmaessigt, men forat han kan opholde Livet, men til at opholde Livet hører der i grunden det Samme, hvad enten jeg har den ene Erte paa eller den anden, hvad enten jeg slider min egen simple Erte, eller jeg har den

jiirligste og stadseligste Uniform paa. Deri ligger Feilen, men alle disse Feil, som jeg her omtaler eller rettere sagt paapeger, ere Feil i den hele Anordning; give vi os i Kæst med dem, saa komme vi til at omgjøre hele Løven. Jeg troer ikke, at vi kunne rette paa den i Enkelthederne; den er i sit hele Anlæg saa vrang, at vi vilde spille vor Tid, om vi forsøgte derpaa, og vi vilde alligevel ikke kunne faae noget Godt ud af den. Derfor troer jeg, at vi lettest komme ud af det, naar vi behandle den som flere Love, vi her have voteret. Vi have antaget en Lov om Skovvæsenet, skjøndt vi vidste, at det ikke var nogen god Lov, men den tjente os for Diebliffet. Vi have antaget en Lov om Udskrivningen, skjøndt jeg idetmindste, og Flere med mig, vidste, at det var en meget maadelig Lov, men jeg bidrog til at faae den antaget, fordi det var en Nødvendighedslov. Det Samme er Tilfældet med denne Lov; jeg betragter den i dette Diebliff som en haard Nødvendighed, som vi derfor skulle see, om vi kunne enes om, men vi skulle gjøre det, troer jeg, med Bevidsthed. Derfor troer jeg vist, at vi skulle undersøge Løven tilgavn, men just for derved at komme til den Overtydning, at den ikke lader sig rette, at vi enten maae undvære den eller tage den omtrent som den er, fordi vi ikke skulle dele Ansaret for Maadeligheden ved at rette ved den. Vi kunne vedtage Løven i Erkendelsen af, at det er en Hjælp, en Nødhjælp, som vi betjene os af, men, have vi rettet paa den, og rettet Røgesomhelst, der er værd at lægge Mærke til, saa tage vi tillige et Ansvar paa os og give Løven en Bekræftelse, som den ikke fortjener.

Sørensen: Efter hvad der i det Foregaaende er udtalt, navnlig af den høitærede Marineminister, forekommer det mig, at den Trang, der fremstiller sig til høiere Pensioner